Temps Ordinari - Vintè diumenge

Per JosepMB el dl., 10/08/2026 - 00:00

Is 56,1,6-7
Rm 11,13-15.29-32)
Mt 15,21-28

Avui, la Paraula proclamada posa molt d'èmfasi en la universalitat de la Salvació. Podem veure i sentir en el nostre interior com Déu manifestat en plenitud en Jesús de Natzaret és, de veritat "*Déu amb nosaltres*".

No hi ha res pitjor que sentir-se propietari de la salvació personal i col.lectiva, que l'orgull de sentir-se "elegit" i amb drets adquirits per naixement, per ètnia, per religió, per riqueses.

Isaïes ens parla de la universalitat de la crida de Déu.
Els estrangers poden ser acollits pel poble elegit. Tothom pot arribar a ser "escollit" per amor i per a l'amor al servei del Déu Amor. Podem recordar una de les definicions més clares que de Déu trobem en el Nou Testament: "*Déu és amor*"(1 Jo 4).

Sant Pau ofereix la salvació als qui no són jueus.
Jesús refusa, d'entrada, la petició d'una dona cananea, per no ser una ovella d'Israel. Nosaltres, sovint refusem d'entrada, a qui és diferent. Puc pensar-hi una estona aquesta setmana. Demano poder posar-me en la pell d'un o una immigrant, refugiat. Posar-me en el lloc de la persona que és exactament igual que jo com a humà.
Pau, oferint l'Evangeli als qui no són jueus, pensa ell, farà que algun jueu es podrà interessar pel que Pau ofereix, i convertir-se.

Ens aturem en l'escena de l'evangeli. Jesús, els deixebles, la gent que l'envolta. Jesús es troba fora de Judea, a la regió de Tir i de Sidó. És una lliçó d'humilitat i d'abaixament. Una dona cananea (com la que Jesús va trobar vora el pou i a la que li va demanar aigua), té la gosadia de llançar-se als peus de Jesús per demanar la salut per la seva filla. La resposta de Jesús ens deixa astorats.

Si ens endinsem en el diàleg podem copsar com Jesús, potser, necessita també d'una certa conversió. Resulta que els "elegits" no el creuen i els "no elegits" si. Els deixebles fan de "introductors d'ambaixadors", es creuen ja, administradors dels gestos de Jesús, de la seva "agenda". Són durs de cor amb la dona.

La dona, passa de "demanar" a "pidolar" i no per a ella sinó per a la seva filla. Una dona, cananea, tocant Jesús, en mig d'homes. No té res a perdre i el poc que li queda ho posa en joc per a bé de la seva filla.

Quants de nosaltres és capaç de seguir demanant un favor, la vida -en aquest cas- després de ser comparat amb cadells? I la dona passa a recordar la dignitat dels més petits, a parlar d'engrunes i no de plats principals... Quina humilitat! I és la humilitat d'aquesta dona la que fa reaccionar Jesús.

La fe que no troba entre els seus, la troba una vegada més en una estrangera, en una "infidel".
Tan de bo nosaltres tinguem la gosadia de posar-nos totalment en evidència quan es tracta de cercar el bé d'altri.

Fotografia: Xavier Montserrat

ETIQUETES
UNIVERSALITAT RACISME HUMILITAT